

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg procesu

1. Pozwem z dnia 23 lipca 2020 roku (k. 29) wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od P. Z. kwoty 1 568,47 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi: od kwoty 1 188,78 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 379,69 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 17 lutego 2021 r. Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydziale Cywilnym, postanowił umorzyć postępowanie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty z dnia 11 sierpnia 2020 r. (akta sprawy (...), k. 29-81; postanowienie o umorzeniu, k. 79)

2. Pozwem z dnia 17 maja 2021 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. Z. kwoty 1 568,47 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi: od kwoty 1 188,78 zł za fakturę VAT (...) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 379,69 zł za fakturę VAT (...) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty zł oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że powód zawarł z pozwanym umowę kompleksową dostarczenia paliwa gazowego nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się dostarczać paliwo gazowe pod wskazany punkt odbioru, a pozwany do zapłaty na rzecz powoda ceny zgodnie ze stawkami oraz zasadami rozliczeń określonymi w Taryfie w przedmiotowej umowie. Z tego tytułu wystawiono dwie faktury, obie z dnia 5 lutego 2020 r. W związku z powstaniem zaległości w spłacie zobowiązań, powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia. Pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania i nie zwrócił żądanej kwoty. (pozew, k. 2-4.)

3. W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym w ustawowym terminie w dniu 15 czerwca 2021 roku, pozwany P. Z. zaskarżył nakaz w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jednocześnie wniósł o zwolnienie go od udziału w sprawie, i wezwanie w charakterze pozwanej W. G. na podstawie art. 194 § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że w dniu 7 lutego 2020 r. zawarł z W. G. umowę sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) lok. 1A w W.. Wskazał, że strony umowy sprzedaży podpisały również protokoły zdawczo – odbiorcze dotyczące mediów doprowadzanych do lokalu, w tym gazu i prądu, aby nabywająca lokal przepisała liczniki na siebie i uiszczała należne z tego tytułu opłaty. Podniósł, że wszystkie rachunki przychodziły na adres zbytego lokalu, a on nie miał świadomości co do tego, że liczniki nie zostały przepisane na W. G.. W ocenie pozwanego powództwo powinno zostać wniesione przeciwko właścicielce lokalu mieszkalnego, na które ciąży obowiązek dokonywania wszelkich opłat. (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 89-90)

4. Postanowieniem z dnia 30 lipca 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie oddalił wniosek o wezwanie do udziału w sprawie W. G. i zwolnienie pozwanego od udziału w sprawie. (postanowienie, k. 102).

5. W piśmie z dnia 29 października 2021 r. strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, jednocześnie z ostrożności procesowej wniosła o nieobciążanie jej kosztami postępowania na zasadzie art. 102 k.p.c. (pismo, k. 131-132).

6. Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie zmieniły się.

Ustalenia faktyczne:

7. P. Z. (odbiorca) zawarł w dniu 19 maja 2015 roku z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (sprzedawca) umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr (...), na mocy której spółka zobowiązała się dostarczyć odbiorcy paliwo gazowe tj. gaz ziemny wysokometanowy (grupy E) przy ciśnieniu nie niższym niż 1,6 kPa do instalacji znajdującej się w obiekcie odbioru na adres: ul. (...) lok. 1A, (...)-(...) W. oraz przenieść na

odbiorcę własność dostarczanego mu paliwa gazowego (§ 1 ust. 1). Odbiorca zaś zobowiązał się, że będzie nabywał i odbierał paliwo gazowe w ilości do 110 kWh/h wyłącznie w celach opałowych na potrzeby gospodarstwa domowego, niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej ani zawodowej (§ 3 ust. 2). Jak postanowiono w § 4 ust. 2 ustalenie wysokości wynagrodzenia należnego sprzedawcy z tytułu dostarczania paliwa gazowego dokonywane będzie odpowiednio według cen i stawek opłat oraz zasad rozliczeń określonych szczegółowo w Taryfie i w Umowie kompleksowej. Ponadto strony zgodnie ustaliły, iż rozliczenie zużycia paliwa gazowego będzie odbywało się w okresach rozliczeniowych zgodnie z Taryfą nie dłuższych niż dwanaście miesięcy (§ 4 ust. 3). W myśl § 2 ust. 1 i 3 umowa kompleksowa zostaje zawarta z dniem podpisania przez obie strony na czas nieoznaczony. Wraz z umową odbiorca złożył oświadczenia, z którego wynika, że jest właścicielem lokalu nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w W. oraz wskazał grupę taryfową w ramach zawartej umowy o nr W 3.6. W imieniu P. Z. umowę, jak i oświadczenia podpisał R. P..

(umowa kompleksowa dostarczenia paliwa gazowego, k. 17-19, oświadczenie dotyczące tytułu prawnego do korzystania z lokalu, k. 20, oświadczenie o wyborze grupy taryfowej, k. 21, upoważnienie, k. 22)

8. Z tytułu rozliczeń za dokonane usługi w ramach umowy z dnia 19 maja 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawiła P. Z. faktury: fakturę VAT nr (...) z dnia 4 lutego 2020 r. na kwotę 1 888,78 zł za okres od dnia 13 grudnia 2019 r. do dnia 4 lutego 2020 r. z terminem płatności do dnia 18 lutego 2020 r. oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 4 lutego 2020 r. na kwotę 379,69 zł za okres od 5 lutego 2020 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. z terminem płatności do dnia 19 kwietnia 2020 r.

(faktury VAT, k. 23-26)

9. W dniu 7 lutego 2020 r. przed J. K., notariuszem w W. a pomiędzy P. Z. oraz W. G. została zawarta umowa sprzedaży lokalu mieszkalnego, na mocy której P. Z. oświadczył, że wyodrębnia z budynku wielolokalowego położonego przy ul. (...) w W., znajdującego się na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...), samodzielny lokal mieszkalny nr (...), wraz z przynależną piwnicą nr P3 wraz z prawami z tym lokalem związanymi, w celu ustanowienia jego odrębnej własności i sprzedaje ten lokal wraz z udziałem wynoszącym (...) części w nieruchomości wspólnej W. G. za cenę w kwocie 443 000,00 zł, a W. G. oświadczyła, że lokal ten wraz z prawami z nim związanymi za wskazaną cenę kupuje (§ 2 umowy). Strony zgodnie oświadczyły, że wydanie lokalu kupującej nastąpi po zapłacie całej ceny do dnia 18 lutego 2019 r., a koszty eksploatacji i zarządu lokalami oraz koszty związane z administracją i utrzymaniem nieruchomości wspólnej ponosi proporcjonalnie do powierzchni lokalu, kupująca, od dnia odbioru lokalu.

(akt notarialny, rep. A nr 1256/2020, k. 108-114)

10. W związku z niedokonaniem płatności w terminie do dnia 1 czerwca 2020 r., (...) sp. z o.o. wezwała P. Z. do zapłaty kwoty 1 568,47 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

(przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 27-28)

Ocena dowodów

11. Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty załączone przez strony, których autentyczność i wiarygodność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie nasuwała żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

12. Jednocześnie Sąd na rozprawie w dniu 31 maja 2022 r. pominął dowód z przesłuchania stron, z ograniczeniem do pozwanego, z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo. W ocenie Sądu dowód ten nie był możliwy do przeprowadzenia z przyczyn leżących wyłącznie po stronie pozwanego. Jak bowiem wynika z akt sprawy Sąd w niniejszej sprawie wyznaczył trzy terminy rozpraw (w dniu 16 grudnia 2021 r., 3 marca 2022 r. oraz 31 maja 2022 r.), gdyż pozwany dwukrotnie wnosił o jej odroczenie na dzień przed lub w dniu rozprawy. Na żadnej z nich pozwany, który sam wnioskował o przeprowadzenie tego dowodu, się nie zjawił. W mailach przesłanych do Sądu przez samego pozwanego bądź jednego z pracowników jego kancelarii – przed samą rozprawą – P. Z. powoływał się na zły

stan zdrowia i gorączkę (k. 138), jak i konieczność przebywania na kwarantannie wobec otrzymania skierowania na badania COVID (k. 145, 150). Jednocześnie wzywany przez Sąd do przedstawienia zwolnienia lekarskiego bądź innego dokumentu wykazującego niemożność stawiennictwa się na rozprawach odpowiednio w dniu 16 grudnia 2021 r. oraz 3 marca 2022 r., takiego dokumentu w terminie nie przedłożył.

13. Sąd więc na terminie rozprawy w dniu 3 marca 2022 r. dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza internisty na okoliczność tego, czy P. Z. jest w stanie brać udział w rozprawie w dniu 31 maja 2022 r., wyznaczając termin badań na dzień 31 maja 2022 r. w godzinach do południa. (k. 151). Jak wynika z treści maila biegłej sądowej dr A. K. pozwany stawiał się na wizytę w dniu 31 maja 2022 r., a z przeprowadzonych badań lekarskich wynikało, że nie istniały żadne przeciwwskazania lekarskie do uczestnictwa P. Z. w rozprawie w dniu 31 maja 2022 r. (k. 167).

14. Mimo pozytywnej opinii biegłej co do stanu zdrowia pozwanego, P. Z. ostatecznie nie pojawił się na rozprawie w dniu 31 maja 2022 r. Choć zaświadczenie lekarskie z wizyty u lekarza nie wpłynęło do akt, to wymaga podkreślenia, że w stosunku do tego ostatniego terminu rozprawy pozwany nie wniósł o odroczenie ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Sąd przyjął więc, iż przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego, w sytuacji gdy uchyła się on od stawiennictwa na rozprawie mimo braku przeciwwskazań lekarskich, prowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

15. Dzień wniesienia pozwu Sąd ustalił na dzień 17 maja 2021 r. Należy wspomnieć, że koperta w której nadano powództwo uległa najprawdopodobniej uszkodzeniu w trakcie przewozu (a zatem nie z winy powoda) i brakuje w niej pieczętka lub nadruku z datą nadania przesyłki na pocztę (jedyną pieczętką jest ta z sortowni w W., która nie wskazuje daty nadania). Datę nadania Sąd ustalił więc na podstawie treści dokumentu dot. śledzenia przysyłek na stronie internetowej Poczty Polskiej, na której po wpisaniu numeru nadania przesyłki (k. 82) wskazano, iż nadanie nastąpiło w dniu „17 maja 2021 r. o godz. 21:40” w jednostce pocztowej „PP W. (...)” (co jest zgodne z fragmentem informacji o nadaniu widocznym na kopercie).

Ocena prawna

16. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do stwierdzenia, iż powód wykazał istnienie dochodzonego roszczenia.

17. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawał fakt, iż strony łączyła kompleksowa umowa dostarczenia paliwa gazowego z dnia 19 maja 2015 r., zawarta na czas nieoznaczony, z którego to tytułu powód wystawił dwie faktury VAT na łączną kwotę 1 568,47 zł. Niekwestionowaną przez żadną ze stron była także okoliczność, że faktury te nie zostały uregulowane. Pozwany nie kwestionował także wysokości należności wskazanych na fakturach.

18. P. Z. jako pozwany w sprawie podnosił jedynie, iż w wyniku dokonania sprzedaży lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W., na rzecz W. G. w istocie nie jest on podmiotem zobowiązany do dokonywania płatności z tytułu świadczonych przez powoda usług. Wskazywał, iż w związku z tym, że wszelkie faktury i rachunki były przesyłane na adres lokalu, który nie był już jego własnością, nie miał on świadomości, że nabywca nie dokonała przepisania liczników i nie uiszczała należnych opłat z tytułu korzystania z mediów.

19. W ocenie Sądu, argumentacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwany bowiem jest stroną ważnie zawartej umowy, z której treści wynika obowiązek pozwanego do dokonywania opłat z tytułu świadczonych przez powoda usług do przedmiotowego lokalu. Nie ma przy tym znaczenia fakt dokonania sprzedaży tegoż lokalu przez P. Z. na rzecz osoby trzeciej wobec istniejącego między stronami sporu, stosunku obligacyjnego, który nakładał na nich określone prawa i obowiązki wynikające z zawartej umowy.

20. Jeżeli więc pozwany miałby zostać zwolniony z obowiązku dokonywania opłat na rzecz powoda, musiałby wykazać, że w istocie doszło do zawarcia umowy dostarczenia paliwa gazowego pomiędzy spółką a obecnym właścicielem lokalu tj. W. G. (lub też cesji praw z umowy zawartej przez pozwanego z dnia 19 maja 2015 r.). Umowa dostarczania paliwa gazowego jest bowiem klasyczną umową dwustronnie zobowiązującą obie strony, skuteczną tylko pomiędzy

nimi (inter partes). Nie jest tak, że przejście własności lokalu czy budynku na inną osobę automatycznie powoduje zawarcie nowej umowy lub przekształcenie podmiotowe po stronie odbiorcy paliwa gazowego. Taka konstrukcja prawna (zobowiązanie realne) musiałaby wynikać z przepisów szczególnych bądź kodeksu cywilnego, bądź innej ustawy (w szczególności ustawy – Prawo energetyczne).

21. Zgodnie bowiem z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla dochodzonego roszczenia ciąży na stronie, która z faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. i art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Podzielić należy przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w dniu 28 lutego 2013 r. (sygn. akt I ACa 613/12), zgodnie z którym „strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów”.

22. W okolicznościach niniejszej sprawy, pozwany nie wykazał, aby umowa łącząca strony nie obowiązywała. Na żadnym etapie postępowania nie kwestionował, że została ważnie zawarta, nie podnosił także, aby którakolwiek ze stron w sposób skuteczny składała oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, należy więc stwierdzić, iż umowa między stronami nadal obowiązuje i to pozwany (a nie podmiot trzeci) jest obowiązany do dokonywania opłat z tytułu dostawy paliwa gazowego do lokalu.

23. Nie mają przy tym znaczenia twierdzenia strony pozwanej, iż dokonując sprzedaży lokalu na rzecz W. G., strony umowy podpisały protokoły zdawczo – odbiorcze na podstawie, których miały zostać przepisane na rzecz nabywcy lokalu liczniki, w tym licznik gazowy. Nawet jeżeli tak w istocie było (czego pozwany nie wykazał nie załączając do pism procesowych żadnych załączników, oprócz umowy sprzedaży lokalu), to powyższa okoliczność nie ma żadnego wpływu na istniejący między stronami niniejszego sporu stosunek prawny. Jest również okolicznością bez znaczenia to, iż rachunki były wysyłane na adres, pod którym pozwany już nie przebywał i nie miał on wiedzy co do tego, że takie rachunki na jego dane w ogóle przychodzą, jak także to, że W. G., zgodnie z twierdzeniami pozwanego, nie przepisała na siebie liczników. Ewentualne zaś zarzuty co do niewywiązania się z zobowiązania pozwany kierować więc powinien w stosunku do W. G., np. w ramach roszczeń regresowych. Jednakże co do konieczności dokonywania opłat na rzecz powoda jedynym zobowiązanym do ich ponoszenia jest sam pozwany, jako strona umowy z dnia 19 maja 2015 r.

24. Dodatkowo biorąc pod uwagę to, iż P. Z. nie kwestionował wysokości kwoty wskazanej w przedłożonych przez powodach fakturach, jak również w wyniku braku zaistnienia okoliczności poddających w wątpliwość autentyczność tych dokumentów, jak i matematycznej poprawności wskazanych w niej wyliczeń, Sąd przyjął, iż pozwany był obowiązany dokonać na rzecz powoda wpłat z tytułu świadczonych usług tj. kwoty 1 188,78 zł w terminie do dnia 18 lutego 2020 r. na podstawie faktury nr (...) oraz kwoty 379,69 zł w terminie do dnia 19 kwietnia 2020 r. na podstawie faktury nr (...), z czego ostatecznie się nie wywiązał.

25. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda całość żądanej kwoty w wysokości 1 568,74 zł, na którą składały się wierzytelności wynikające z powołanych wyżej faktur VAT.

26. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, mając na uwadze art. 481 § 1 k.c., z którego treści wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwany wnosił o zasądzenie kwoty objętej pozwem od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W związku z powyższym Sąd przyjął, iż należne powodowi roszczenie odsetkowe obejmuje okres od dnia 17 maja 2021 r. do dnia zapłaty.

Koszty procesu

27. O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej

obrony (koszty procesu). Zgodnie zaś z art. 98 § 1¹ k.p.c., od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. W niniejszej sprawie powództwo zostało uwzględnione w całości, a więc to pozwany jest stroną przegrywającą proces i to na nim ciąży obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów. Na poniesione przez powoda koszty złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 150 zł (opłata w wysokości 50 zł zaliczona na poczet opłaty w (...)), koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w wysokości 900 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 3 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w wysokości 600 zł (za postępowanie na etapie elektronicznego postępowania upominawczego – zgodnie z art. 505³⁷ § 2 zd. 2: na żądanie stron sąd, rozpoznając sprawę, uwzględni koszty poniesione przez strony w elektronicznym postępowaniu upominawczym) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Zdaniem Sądu taki skutek wniesienia pozwu w terminie przewidzianym 505³⁷ § 2 zd. 2 k.p.c., czyli ponoszenie kosztów zastępstwa procesowego za dwa postępowania, został wyraźnie przewidziany przez ustawodawcę w tym przepisie. Nie można uznać, aby „uwzględnienie kosztów” polegało wyłącznie na uwzględnieniu opłat sądowych poniesionych w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skoro taki skutek wynika już z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Przywołany artykuł k.p.c. pozwala zatem – obu stronom – na uwzględnienie także kosztów zastępstwa procesowego należnych za elektroniczne postępowanie upominawcze (por. S. Sołtysik, D. Zawistowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505(39), red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 505(37), pkt 4). Ma to pewne uzasadnienie celowościowe – nakazuje bowiem pozwanemu rozważyć, czy rzeczywiście celowe jest wnoszenie bezzasadnego sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Sprzeciw ten nie podlega przecież opłacie i nie wymaga załączania dowodów – art. 505³⁵ k.p.c., w związku z czym strony pozwane mogłyby uznawać, że wniesienie sprzeciwu tylko dla przedłużenia postępowania (zmierzającego do uzyskania przez powoda tytułu wykonawczego) jest nie tylko bardzo proste, ale też pozbawione negatywnych konsekwencji. Art. 505³⁷ § 2 zd. 2 k.p.c. służy więc ograniczeniu liczby sprzeciwów składanych w (...) tylko dla przedłużenia postępowania i ochronie praw przede wszystkim wierzyciela, który pomimo wniesienia przez stronę pozwaną sprzeciwu nie będzie „stratny” o te koszty zastępstwa procesowego, które zasądzono na jego rzecz w nakazie wydanym w (...).

28. Łącznie koszty procesu po stronie powoda wyniosły 1 717 zł. Dlatego też Sąd w punkcie drugim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Zarządzenia:

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o prawie do wniesienia apelacji i zażalenia na koszty oraz że z racji przedłużenia terminu na sporządzenie uzasadnienia termin na wniesienie apelacji wynosi 3 tygodnie.